Lietas arhīva Nr. KA06-0015-20/14
ECLI:LV:ZAT:2020:0109.11210002618.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Aizkrauklē 2020. gada 9. janvārī

Zemgales apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis E. Lenšs,
tiesneši V. Sprudzāns, V. Donāns,
piedaloties prokuroram A. Sorokam,
aizstāvim J. Rakevičam,

atklātā tiesas sēdē iztiesāja krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /pers. F/ apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas (Jēkabpilī) 2019. gada 27. marta spriedumu, ar kuru /pers. F/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu un sodīts par Krimināllikuma 116. pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Zemgales rajona tiesas (Jēkabpilī) 2019. gada 27. marta spriedumu /pers. F/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 116. pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 13 gadiem un ar probācijas uzraudzību uz 3 gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52. panta 4. daļu brīvības atņemšanas soda termiņā ieskaitīts laiks, ko /pers. F/ pavadījis apcietinājumā: laiks no 2018. gada 13. janvāra līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

/pers. F/ piemērotais drošības līdzeklis – apcietinājums – saglabāts līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

/pers. F/ noteikts pienākums nākamajā dienā pēc atbrīvošanās no brīvības atņemšanas iestādes ierasties probācijas uzraudzības soda izpildes uzsākšanai Valsts probācijas dienesta teritoriālajā struktūrvienībā atbilstoši deklarētajai dzīvesvietai.

Cietušajam /pers. G/ noteikta morālā kaitējuma kompensācija, no /pers. F/ par labu /pers. G/ piedzīta morālā kaitējuma kompensācija 4850 *euro*; pārējā daļā – 3000 *euro* – morālā kaitējuma kompensācija nenoteikta.

No /pers. F/ par labu valstij piedzīta Latvijas Republikas Tieslietu ministrijas Juridiskās palīdzības administrācijas cietušajam /pers. G/ izmaksātā kompensācija 2150 *euro* apmērā.

No /pers. F/ par labu valstij piedzīti procesuālie izdevumi 630 *euro*, kas saistīti ar zvērinātas advokātes A. Nores sniegto juridisko palīdzību pēc norīkojuma.

[2] Ar pirmās instances spriedumu /pers. F/ atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka tīši prettiesiski nonāvēja citu personu (slepkavība).

2018. gada 12. janvārī ap plkst. 21.00 pirmstiesas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā /pers. F/ ieradās /pers. J/ dzīvesvietā /adrese/, lai kopīgi lietotu alkoholu. Kopīgas alkohola lietošanas laikā starp /pers. F/ un /pers. J/ izcēlās strīds, kura laikā /pers. F/, būdams alkohola ietekmē, dusmu vadīts, uzbruka /pers. J/, kurš sēdēja dzīvojamajā istabā uz dīvāna, un ne mazāk kā septiņas reizes tīši spēcīgi iesita /pers. J/ ar dūri un pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotu cietu trulu priekšmetu ar norobežotu šķautnes veida traumējošu virsmu galvas apvidū.

/pers. F/ izdarīto sitienu rezultātā /pers. J/ tika nodarīti šādi miesas bojājumi: sista caurejoša ādas brūce virs kreisās uzacs, ādas nobrāzumi un zemādas asinsizplūdumi uz sejas, vairākas sistas brūcītes abu lūpu gļotādās, deguna kaulu lūzums, asinsizplūdumi uz galvas ādas muskuļu lēvera iekšējās virsmas abu deniņu rajonos ar pārejām uz abu deniņu muskuļiem, galvaskausa pamatnes kreisās puses priekšējās bedres (pieres kaula orbītas daļas) lūzums, hematomas tipa asinsizplūdums zem cietā smadzeņu apvalka ap visu kreiso smadzeņu puslodi (90 grami), lielperēkļaini asinsizplūdumi zem mīkstajiem smadzeņu apvalkiem ap abām pieres daivām, kreisās deniņu daivas priekšējām sānu daļām, ap labo deniņdaivu, ap smadzenītēm un ap abām pakauša daivām, asiņošana smadzeņu vēderiņu sistēmā. Miesas bojājumi pieskaitāmi smagiem miesas bojājumiem kā bīstami dzīvībai un tieši cēloniski saistīti ar nāves iestāšanos.

Turklāt /pers. F/ izdarīja /pers. J/ ne mazāk kā vienu sitienu ar pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotu cietu trulu priekšmetu jostas labajā pusē un ne mazāk kā vienu sitienu ar pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotu cietu trulu priekšmetu labā augšstilba mugurēji iekšējā virsmā, nodarot /pers. J/ šādus miesas bojājumus: zemādas asinsizplūdumus jostas labajā pusē un labā augšstilba mugurēji iekšējā virsmā, kas pieskaitāmi maznozīmīgiem miesas bojājumiem.

Pēc minēto sitienu izdarīšanas /pers. F/, apzinoties, ka šādu sitienu rezultātā var iestāties /pers. J/ nāve un apzināti pieļaujot šādu seku iestāšanos, līdzi paņemot dzīvojamā istabā uz galda atrodošos /pers. J/ piederošo darbojošos mobilo telefonu Nokia, tādējādi liedzot /pers. J/ iespēju izsaukt palīdzību, atstāja notikuma vietu.

Šādas apsūdzētā /pers. F/ darbības pirmās instances tiesa kvalificējusi pēc Krimināllikuma 116. panta.

[3] Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis apsūdzētais.

Sūdzībā citēts Kriminālprocesa likuma 19. pants, 519. pants, norādīts uz Kriminālprocesa likuma 511. panta 2. daļu, ka spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam, kāds neesot pirmās instances spriedums. Tiesa neesot ievērojusi Kriminālprocesa likuma 128., 129., 130. pantu par pierādījumu ticamības vērtēšanu, attiecināmību un pieļaujamību.

Lietā neesot neviena pierādījuma par to, ka apsūdzētais cietušā traumu gūšanas laikā būtu atradies cietušā dzīvesvietā. Lietas materiālos esot tiesu medicīnas eksperta atzinums par to, cik ilgi cietušais ar gūtajām traumām varēja nodzīvot. Tas nesakrīt ar apsūdzētā atrašanās laiku viņa dzīvesvietā.

Pirmās instances tiesā tas neesot ņemts vērā. Tāpēc apsūdzētais nepiekrīt pirmās instances spriedumam. Lietā esot liecinieks, kurš liecina cikos apsūdzēto redzējis uz ielas. Apsūdzētais neatzīst kompensāciju cietušajam 7000 *euro* apmērā.

Apsūdzētais lūdz viņu attaisnot, atcelt morālo kompensāciju par labu cietušajam, un atbrīvot no samaksas par juridiskās palīdzības sniegšanu, jo viņam neesot ne ienākumu, ne kādas mantas no kā to segt. Apsūdzētais lūdzis atdot viņam piederošās mantas – jaku un kurpju pāri.

[4] Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. F/ un viņa aizstāvis iesniegto apelācijas sūdzību uzturēja.

[4.1] Prokurors lūdza pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

[4.2] Apsūdzētais liecināja, ka nepiekrīt izvirzītajai apsūdzībai. Cietušais nomiris nākošajā dienā no rīta, pēc vairākām stundām, kas ir apstiprināts ar ekspertīzes slēdzienu. Apsūdzētais cietušajam iesita pļauku, pēc tam divas reizes ar dūri pa seju. Viņaprāt ir noticis konflikts, kam sekojuši sitieni pa seju, kas vērtējami kā tīši smagi miesas bojājumi, kas vainīgā neuzmanības dēļ bijis par iemeslu cietušā nāvei pēc Krimināllikuma 125. panta 3. daļas. Neesot pierādīts cēloniskais sakars starp apsūdzētā nodarītajiem miesas bojājumiem un cietušā nāves faktu. Apsūdzētais secina, ka, ja pēc apsūdzētā sitieniem cietušajam būtu vajadzīga palīdzība, viņš būtu vērsies pie kaimiņiem, kuri atrodas 5 metru attālumā, taču viņš to nav darījis. Apsūdzētais norāda, ka vieglprātīgi paļāvies, ka sekas neiestāsies, ka cietušais pats varēs sev izsaukt medicīnisko palīdzību, ja tā viņam būs nepieciešama. Dzīvoklī dažādās vietās ir trešās personas pirkstu nospiedumi, persona nav noskaidrota.

Motīvu daļa

[5] Novērtējusi pierādījumus lietā un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 562. panta 1. daļas nosacījumiem apsvērusi apelācijas sūdzībā minētos motīvus, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka, apelācijas sūdzība ir noraidāma, bet pirmās instances tiesas spriedums atceļams tikai daļā par lietiskajiem pierādījumiem.

[6] Apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa pietiekami pilnīgi un vispusīgi pārbaudījusi pierādījumus lietā, tos novērtējusi, ievērojot Kriminālprocesa likuma 9. nodaļas normās noteikto, taisījusi pamatotu un taisnīgu spriedumu, kas atceļams tikai daļā par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem, kas pieder apsūdzētajam – viņa apģērbs un apavi atdodami īpašniekam.

Apgabaltiesa atzīst, ka pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums atbilst Kriminālprocesa likuma 511., 512. pantā tiesas spriedumam izvirzītajām prasībām.

[7] Konkrētās situācijas juridiskās izvērtēšanas rezultātā pirmās instances tiesas spriedumā izdarītie secinājumi par apsūdzētā vainīgumu viņam celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 116. panta atbilst apelācijas tiesas sēdē pārbaudītiem lietas materiāliem.

[7.1] Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 564. panta 6. daļu, Zemgales apgabaltiesa uzskata, ka nav nepieciešams šajā apelācijas tiesas nolēmumā atkārtot visus pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

[7.2] Saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas paustajām atziņām par Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 1. punktu judikatūrā atzīts, ka tiesai jāvērtē tie argumenti, kuri ir nozīmīgi no tiesību viedokļa un attiecas uz pierādīšanas priekšmetu, un tai nav pienākuma detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai paskaidrojumu.

[8] Apelācijas instances tiesa uzskata, ka /pers. F/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 116. pantā, apstākļos, kādus konstatējusi pirmās instances tiesa. Turklāt rajona tiesas spriedumā sniegts ne vien pietiekami detalizēts un pareizs apsūdzētā /pers. F/ darbību juridiskais novērtējums, bet arī pietiekams pierādījumu atreferējums un pareizs to izvērtējums.

[8.1] Pirmās instances tiesa pamatoti konstatējusi, ka lietā esošie pierādījumi apstiprina apsūdzētā pret /pers. J/ vērstās aktīvās darbības, kas izpaudušās ar muskuļu spēku, kāda priekšmeta pielietošanu un šo darbību rezultātā nodarītie miesas bojājumi bijuši par iemeslu /pers. J/ nāvei, tā konstatējot arī cēloņsakarību starp apsūdzētā veiktajām darbībām un to, ka apsūdzētā nodarīto miesas bojājumu rezultātā iestājās /pers. J/ nāve.

[8.2] Apgabaltiesa tāpat kā rajona uzskata par pierādītu lietā, ka visi /pers. J/ konstatētie miesas bojājumi ir radušies apmēram vienlaicīgi, miesas bojājumi galvas apvidū radušies ne mazāk kā septiņu sitienu rezultātā, kas varētu būt izdarīti, sitot ar dūrēm, savukārt brūce kreisās uzacs apvidū radusies no sitiena ar kādu nenoskaidrotu priekšmetu, un tiesai nav šaubu, ka visus miesas bojājumus apsūdzētajam ir nodarījis apsūdzētais.

[9] Izvērtējot apsūdzētā lietā sniegtās liecības un arī apelācijas sūdzībā ietverto argumentāciju, apgabaltiesa secina, ka nav nekāda pamata apgalvojumam par to, ka apsūdzētais cietušā traumu gūšanas laikā nebūtu atradies cietušā dzīvesvietā.

[9.1] Apgabaltiesa norāda, ka konkrētajā gadījumā nav izšķirošas nozīmes apstāklim, ka kāda persona apsūdzēto, iespējams, ir redzējusi pilsētā uz ielas ap plkst. 22.00, kas varētu nozīmēt to, ka apsūdzētais minētajā laikā nav atradies cietušā dzīvoklī. Apsūdzībā norādīts un pārsūdzētajā spriedumā konstatēts, ka apsūdzētais cietušajam uzbrucis un nodarījis miesas bojājumus ap plkst. 21.00., kas neizslēdz iespēju apsūdzētajam atrasties uz ielas ap plkst. 22.00 un šis apstāklis pilnīgi noteikti nav atzīstams par apsūdzētā alibi, kā to apelācijas tiesā apgalvoja viņa aizstāvis.

[9.2] Apgabaltiesā liecināto apelācijas tiesa novērtē kā mēģinājumus izvairīties no atbildības par nodarīto, jo apsūdzētā liecības ir pretrunīgas – viņš vienlaikus noliedz savu darbību saistību ar cietušā nāves iestāšanos, lūdz šīs darbības kvalificēt saskaņā ar Krimināllikuma 125. panta 3. daļu, un atzīst, ka paļāvies uz to, ka pēc viņa sitieniem iestājušās sekas neiestāsies. Turklāt apsūdzētais norāda uz kādu nezināmu trešo personu, kas varējusi būt dzīvoklī, kam konkrētajā gadījumā nav nekādas juridiskas nozīmes, jo lietā nav nekādu izvērtējamu pierādījumu par to, ka cietušā nonāvēšanā būtu piedalījusies vēl kāda persona bez apsūdzētā /pers. F/.

[9.3] Apelācijas tiesa secina, ka visa kriminālprocesa gaitā apsūdzētais maina savas liecības atkarībā no tā, kā viņam šķiet izdevīgi, atkarībā no izveidojušās situācijas. Tā apelācijas instances tiesā viņš paziņoja, ka atsakās no pirmās instances tiesā pēdējā vārdā teiktā, ka atzīst savu vainu viņam inkriminēto sitienu izdarīšanā. Pirms tam, liecinot rajona tiesā, apsūdzētais atteicies no savām iepriekš 2018. gada 8. maijā sniegtajām liecībām.

Savukārt tiesu psihiatriskās ekspertīzes gaitā stāstījis, ka dažas reizes iesitis cietušajam virtuvē, bet pēc tam vēl dažas reizes sitis viņam arī istabā. Pēc sitieniem cietušais kritis uz grīdas, atsities pret gāzes plīti *(lietas 1. sējuma 114.-117. lapa).*

[9.4] Rajona tiesa spriedumā pamatoti atzinusi, ka izvērtējot apsūdzētā sniegtās liecības, tiesa secina, ka apsūdzētais apzināti neliecina patiesi par savām darbībām, vēloties izvairīties no krimināatbildības.

[10] Rajona tiesa spriedumā ir rūpīgi izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus, kā rezultātā, novērtējot iegūtās ziņas par faktiem pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz tiesas izmeklēšanā vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, novērtējusi pierādījumus kā ticamus un pieļaujamus, attiecināmus uz konkrēto kriminālprocesu, kā arī pietiekamus, lai konstatētu pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos juridiski nozīmīgos faktus, noskaidrojusi apsūdzētā darbības, nodomu, ņemot vērā, ka apsūdzētais ir noziedzīgā nodarījuma subjekts, atzīst, ka tiesas izmeklēšanā tika izslēgtas

jebkādas saprātīgas šaubas par noziedzīgā nodarījuma sastāva esību un līdz ar to ir konstatējams Krimināllikuma 116. pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvs.

Apgabaltiesai nav pamata apšaubīt šādus pirmās instances tiesas secinājumus un atzinumus.

[11] Pārsūdzētajā spriedumā pamatoti norādīts, ka apsūdzētā nodomu spilgti raksturo mirušajam konstatētie miesas bojājumi. Apsūdzētā darbības, izdarot tik daudz spēcīgas un traumējošas darbības /pers. J/ pa galvu, turklāt sitot arī ar kādu nenoskaidrotu priekšmetu, izdarot sitienus vairākkārt, bojājumu nodarīšanas intensitāte, par ko liecina konstatētie miesas bojājumi, tas, ka tie izdarīti īsā laika periodā, apstiprina apsūdzētā nodomu panākt /pers. J/ nogalināšanu. Apsūdzētā izdarīto sitienu skaits bija pietiekams, lai radītu dzīvībai svarīgu orgānu bojājumu un funkciju traucēšanu, kā rezultātā /pers. J/ iestājās nāve, un tas konstatēts ar medicīniskās ekspertīzes atzinumu.

Rajona tiesai pamatoti nav radušās šaubas, ka apsūdzētā izdarīto traumējošo darbību daudzums, spēks, ar kādu sitieni izdarīti, tas, ka vairums sitienu izdarīti pa galvu, /pers. J/ nāves cēlonis, nepārprotami norāda uz to, ka apsūdzētais apzināti pieļāvis savu darbību kaitīgo seku iestāšanās iespējamību. To, ka sitieni bija spēcīgi, pierāda asins šļakatas uz sienām, uz griestiem, kas uzskatāmi redzams 2018.gada 13.janvāra dzīvokļa apskates protokolā un tam pievienotajā fototabulā, un kā tiesa jau minēja, tad apsūdzētais liecināja, ka viņa izdarītie sitieni ir spēcīgi.

[12] Ja no lietas faktiskajiem apstākļiem izriet, ka, pielietojot vardarbību, vainīgais cietušā nāves iestāšanos nav vēlējies, lai arī apzināti to pieļāvis, vai arī vainīgajam ir bijis vienalga, vai cietušā nāve iestāsies vai neiestāsies, viņam jāatbild par sekām, kādas faktiski iestājušās, ja tās satur noziedzīga nodarījuma sastāvu. Apzināta seku pieļaušana var izpausties arī kā vienaldzība pret kaitīgajām sekām (*U. Krastiņš, V. Liholaja. Krimināllikuma komentāri. Pirmā daļa. - Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2015, 66. lpp. un U. Krastiņš, V. Liholaja. Krimināllikuma komentāri. Otrā daļa. - Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016, 230. lpp.).*

[12.1] Uz apsūdzētā netiešo nodomu norāda viņa paša sniegtās liecības par to, ka viņš /pers. J/ nāvi nav vēlējies, gribējis tikai apklusināt /pers. J/, taču lietā esošie pierādījumi pierāda, ka apsūdzētais sitis spēcīgi un vairākkārt, kas ir pretrunā ar to, ka apsūdzētais vēlējās tikai nomierināt, apklusināt /pers. J/.

[12.2] Pirmās instances tiesa apsūdzētā nodoma saturā pamatoti konstatējusi netieša nodoma pazīmes, proti, apsūdzētais apzinājās savas darbības kaitīgumu, paredzēja, ka viņa nodarījuma rezultātā var iestāties cietušā nāve, un kaut arī šīs sekas nav vēlējies, tomēr apzināti pieļāvis /pers. J/ nāves iestāšanos.

[12.3] Konkrētajā gadījumā apelācijas tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa cēloņsakarības jautājumu ir izvērtējusi pietiekami plaši, savu viedokli pamatojusi ar lietā noskaidroto, judikatūras un tiesību doktrīnas atziņām.

[12.4] Apgabaltiesa papildus norāda, ka juridiskajā literatūrā atzīts, ka, izdarot noziedzīgu nodarījumu ar nodomu, persona savas darbības vai bezdarbības kaitīgās sekas paredz vai nu kā neizbēgamas (tiešs nodoms), vai tikai kā iespējamas (netiešs nodoms). Paredzēt seku neizbēgamību var tikai tieša nodoma gadījumā, jo persona vēlas to iestāšanos. Netiešs nodoms, kad personas griba nav tieši vērsta uz kaitīgo seku sasniegšanu, aptver seku iestāšanās reālu iespējamību. Pieļaušana var izpausties arī tādā veidā, ka persona izturas vienaldzīgi pret savas darbības vai bezdarbības izraisītajām kaitīgajām sekām *(Krastiņš U., Tieša nodoma tvērums krimināltiesībās. Krimināllikuma 9. panta otrās daļas paplašināts komentārs ar teorētiskām nostādnēm. Rīga: Tiesu namu aģentūra 30.-31. lpp.)*

[13] Apgabaltiesa nekonstatē rajona tiesas pieļautus Kriminālprocesa likuma pārkāpumus, uz kuriem vispārīgi norādīts apelācijas sūdzībā.

[14] Apelācijas sūdzībā apsūdzētais lūdz atcelt morālā kaitējuma kompensāciju par labu cietušajam, un atbrīvot no samaksas par juridiskās palīdzības sniegšanu, jo viņam neesot ne ienākumu, ne kādas mantas no kā to segt.

[14.1] Apgabaltiesa atzīst, ka par labu cietušajam piespriestais morālā kaitējuma kompensācijas apmērs atbilst likumā noteiktajiem un tiesu praksē piemērojamajiem kritērijiem. Cietušais /pers. G/ lietā pieteicis morālā kaitējuma kompensāciju 10 000 *euro* apmērā. Pirmās instances tiesa pamatoti apmierināja cietušā pieteikto morālā aizskāruma kompensāciju daļēji – 7000 *euro* apmērā. Turklāt ir ievērojusi arī to, ka cietušajam valsts ir izmaksājusi kompensāciju normatīvi noteiktā apjomā.

[14.2] Apgabaltiesa atzīst, ka, nosakot morālās kompensācijas apmēru, pirmās instances tiesa ir ņēmusi vērā Civillikuma 1635. pantā noteikto, Kriminālprocesa likuma 352. pantā noteiktos kritērijus, kā arī ņēmusi vērā Latvijas Republikas Augstākās tiesas 2010./2011 apkopojumā „Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā" paustās atziņas.

Rajona tiesa savu lēmumu daļā par morālā kaitējuma kompensāciju ir izvērsti, rūpīgi un apgabaltiesas ieskatā pilnīgi pietiekami pamatojusi.

[14.3] Apgabaltiesas ieskatā morālā kaitējuma kompensācijas apmēra noteikšanā nav izšķirošas nozīmes tam, kāds konkrētajā brīdī ir apsūdzētajam pieejamais finanšu apjoms. Turklāt rajona tiesas piedzītā morālā kaitējuma kompensācija nav uzskatāma par nepamatoti lielu.

[15] Ievērojot minēto, apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesas noteiktais sods apsūdzētajam /pers. F/ pilnībā atbilst Krimināllikuma 35. panta 2. daļā noteiktajam soda mērķim, izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturam, nodarījuma kaitīgumam, vainīgā personībai.

Ievērojot minēto, /pers. F/ izdarītā noziedzīgā nodarījuma smagumu, raksturu, ka apsūdzētā darbību rezultātā ir gājis bojā cilvēks, /pers. F/ personību, apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa pamatoti noteikusi /pers. F/ sodu brīvības atņemšanas veidā, un pirmās instances tiesas noteiktais sods apsūdzētajam ir atbilstošs Krimināllikuma 35. panta 2. daļā paredzētajam soda mērķim, tas atzīstams par samērīgu.

[16] Apsūdzētais /pers. F/ lūdz lietiskos pierādījumus, kuri ir viņa personiskās mantas (jaka un kurpes), atdot viņam atpakaļ.

[16.1] No pirmās instances tiesas sprieduma izriet, ka uzskaitītie lietiskie pierādījumi ir iznīcināmi. Apgabaltiesa šajā daļā konstatē, ka no lietisko pierādījumu saraksta redzams, ka starp tiem ir arī apsūdzētā /pers. F/ personiskās mantas – jaka un apavi *(lietas 1. sējuma 142. lapa),* kas ir izņemtas un apskatītas *(lietas 1. sējuma 93.-94.,96-97. lapa)*, izpētītas, veicot DNS ekspertīzi *(lietas 1. sējuma 176.-177. lapa).*

[16.2] Kriminālprocesa likuma 235. panta 2. daļas 2. punkta nosacījumi paredz, ka lietas un dokumentus, kuri iegūti izmeklēšanas darbību gaitā, pret parakstu atdod to īpašniekam vai likumīgajam valdītājam, ja ar attiecīgajām lietām un dokumentiem veiktas nepieciešamās izmeklēšanas darbības un to atdošana īpašniekam vai likumīgajam valdītājam nekaitē turpmākajam kriminālprocesam.

[16.3] Apgabaltiesa secina, ka apsūdzētā /pers. F/ apģērbs – jaka un kurpju pāris, ar kuru pirmstiesas procesā ir veiktas nepieciešamās izmeklēšanas darbības, ir atdodamas apsūdzētajam, tādēļ šajā daļā pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams, kā to paredz Kriminālprocesa likuma 565. panta 1. daļas 5. punkts, 563. panta 1. daļas 3. punkts.

[17] Apelācijas instances tiesā apsūdzētā /pers. F/ aizstāvību nodrošināja zvērināts advokāts Juris Rakevičs *(lietas 2. sējuma 28. lapa)*, kuram no valsts budžeta izmaksājami 160 *euro*, kas savukārt piedzenami kā procesuālie izdevumi valsts ienākumos no apsūdzētā /pers. F/. Apgabaltiesa

nekonstatē nekādu tiesisku pamatu apsūdzētā /pers. F/ atbrīvošanai no procesuālo izdevumu samaksas.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563. pantu, Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

atcelt Zemgales rajona tiesas (Jēkabpilī) 2019. gada 27. marta spriedumu daļā par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem.

Lietiskos pierādījumus: /pers. J/ līķa pirkstu un plaukstu nospiedumus uz daktiloskopiskās kartes, roku pēdu nospiedumus uz piecām daktoplēvēm, vienu Cultiplast tamponu ar nomazgājumu no virsjakas un OBI testu, /pers. J/ līķa asins paraugu, /pers. J/ līķa apģērbu, četrus konfekšu papīrus, /pers. J/ un /pers. F/ nagu nogriezumus, četrus plastmasas futlārus – iznīcināt, bet jaku un kurpju pāri atdot apsūdzētajam /pers. F/.

Pārējā daļā spriedumu atstāt negrozītu.

Piedzīt valsts ienākumos no /pers. F/ 160 *euro* procesuālos izdevumus par apelācijas instances tiesā sniegto juridisko palīdzību, nosakot viņam nolēmuma labprātīgas izpildes termiņu – 30 dienas no nolēmuma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Kriminālprocesa likuma 574., 575. pantā paredzētajos gadījumos Augstākajā tiesā 10 dienu laikā pēc pilna nolēmuma pieejamības dienas, iesniedzot sūdzību vai prokurora protestu Zemgales apgabaltiesas Aizkraukles tiesu namā.

23.01.2020.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs	E. Lenšs
Tiesnesis	V. Sprudzāns
Tiesnesis	V. Donāns